

[Peter Larsen.]

hvad der er oplyst over for mig, at sørge for, at en tilsvarende ordning dengang blev ophævet.

Nu går mit spørgsmål jo ikke blot ud på den konkrete sag; men jeg må have lov til at nævne, at denne sag for nu snart 5 år siden blev fremdraget af dagbladet B. T. — og der forelå vist dengang oven i købet en klage til monopoltilsynet — uden at dette har givet sygekasserne anledning til siden at ændre praksis eller ministeren til at gribe ind.

Den tid er jo for længst forbi, da vi kunne betragte sygekasserne som private og folketinget uvedkommende foreninger. Tværtimod er de i dag sammen med andre oprindelig private kasser helt centrale led i den offentlige sociale sikring. Det er jo i virkeligheden lovpligtigt under den ene eller anden form at være medlem. Også hvad angår det økonomiske, må man sige, at sådanne kasser i dag i vid udstrækning forvalter offentlige midler.

Det tilsvarende gælder som nævnt andre led i vor sociale tryghedsordning, og selv om vi jo ikke er nået dertil, at folkepensions-anvisningerne påstemples om indløsning i HB, så mener jeg, at der her foreligger et problem med videre sigte end det rent konkrete tilfælde. Jeg har derfor ønsket at stille dette spørgsmål til den højtærede minister. Vi må på alle områder søge at hindre favorisering og fjerne årsagerne til enhver form for forskelsbehandling.

Socialministeren (Bundvad): Den praksis, der er baggrund for det ærede medlems spørgsmål, er drøftet med direktøren for sygekassevæsenet. Direktøren har oplyst, at det er en praksis, der hænger sammen med en overenskomst fra den tidligere lovgivning og med en ældre vedtægtsregel, hvorefter de københavnske sygekasser kun giver hjælp til briller, bandager m. v. efter en forudgående anvisning fra kassens side.

Da direktoratet i april 1963 godkendte disse kassers nye vedtægter, udgik denne gamle bestemmelse. Sygekasserne har nu opsagt den hidtidige overenskomst med bandagistfirmaet, og henvisning til firmaet er dermed ophørt. Så vidt jeg ved, forekommer en tilsvarende fremgangsmåde ikke i andre tilfælde, og spørgsmålet om favorise-

ring af et bestemt firma skulle derfor ikke kunne opstå andetsteds inden for sygekasserne eller andre sociale organer.

Jeg kan nævne, at højesteret i 1952 afgjorde et beslægtet spørgsmål om ydelse af hjælp til briller. Højesterets dom gik ud på, at det ikke stred mod monopollovgivningen, at nogle sygekasser udleverede en orientering om et bestemt firma til medlemmer, der skulle have hjælp til briller.

I dommens begrundelse nævnes bl. a., at et hensyn til medlemmerne taler for, at orienteringen blev givet. Inden for revalideringsområdet har socialministeriet i 1960 ved cirkulære bestemt, at proteser, bandager, ortopædisk fodtøj m. v. kun kan ydes af godkendte bandagister og skomagere. Grunden hertil er et ønske om at sikre, at disse midler kun bliver leveret af kvalificerede firmaer, og der er taget særlige skridt til at sikre en uvildig bedømmelse af kvalifikationerne. Både højesterets dom og cirkulæret er eksempler på, at det afgørende er hensynet til de personer, der skal have hjælp. De er tillige eksempler på, at der ikke kan opstilles en ubetinget regel om at undgå enhver begrænsning.

Til det ærede medlems spørgsmål om, hvad jeg kan og vil foretage mig for at forhindre favorisering fremover, må jeg derfor svare, at jeg ikke på forhånd kan sige, hvordan jeg vil stille mig i eventuelle fremtidige sager; men jeg kan fremhæve, at det alene er saglige hensyn ikke mindst til hjælpens modtagere, der er afgørende for socialministeriets stilling, hvor spørgsmål opstår.

Peter Larsen: Jeg takker den højtærede socialminister for de udtalelser, han her fremsatte, men må beklage, at de kun indeholdt en delvis imødekommelse af den anmodning, jeg fremsatte.

Den højtærede socialminister gjorde gældende, at den gamle aftale på dette område var ændret; men det forekommer mig, at man i hvert fald for de københavnske sygekassers vedkommende i de tilfælde, jeg har fået forelagt, ikke har ændret denne aftale og stadig bruger dette stempel med henvisningen til et bestemt firma.

Når socialministeren videre siger, at højesteret har udtalt sig i en lignende sag og intet haft at indvende imod, at sygekas-